

La soledat

À

Manllevant una d'aquelles paraules que detesto, aquesta columna s'hauria pogut titular "La soledat és tendència". I buscant variants a l'entorn de la mateixa idea també hauria pogut dir que ho és l'individualisme i la indiferència general envers els altres. Del "viu i deixa viure" hem passat al "viu i deixa morir" amb una naturalitat absoluta. Allò que fins fa uns anys era només el títol d'una pel·lícula del James Bond, ara també és la manera que tenen molts d'entendre la vida en societat. Misèria pura.

A primers d'any saltava la notícia que al Regne Unit s'havia creat un ministeri per a la soledat. Tal com sona, tot un ministeri amb l'única missió d'afrontar aquesta xacra i d'intentar pal·liar una situació que ja s'ha convertit en un problema a escala nacional. Són coses que passen en països com Anglaterra o el Japó, pensem, confiats que aquí la gent som diferents: tan mediterranis, tan sociables i tan cordials com en un anunci de l'Estrella Damm. I és evident que a grans trets encara som així d'amigables i extravertits, però la tendència és la contrària i la palpem a diari, potser sense donar-hi la importància que té. Fins que un dia sentim que al seu pis d'un barri de València ha estat trobada en estat de momificació una dona d'uns 78 anys que devia haver mort en fa més de quatre sense que ningú l'hagués trobat a faltar. Una veïna de tota la vida! I ens sembla impossible, i més encara en un barri popular, però és una notícia calcada d'altres que de tant en tant se'ns presenten com a casos aïllats i que són simptomàtics d'una degradació accelerada de les relacions personals. Passa això just quan ens creiem millors que mai, quan tot són "curses solidàries" i la preocupació per als altres sembla arribar a uns nivells mai vistos... mentre ens desentenem del veí del costat.

Cantava l'enyorat Gilbert Becaud que "La solitude ça n'existe pas". Deia que la soledat no existia i que ell sempre tindria la seva cadira al Café du Nord, els seus companys de joc; que sempre hi hauria algú per a algú, i una societat. Si ens veu des d'allà dalt es deu haver adonat que ja fa temps que les coses han canviat molt. Van començar a espatllar-se el dia que algú va pujar a un ascensor sense dir «bon dia».